Vlaams Parlement

stuk **1423** (2011-2012) – Nr. 4
ingediend op 22 juni 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

tot wijziging en opheffing van verschillende decreten inzake ontwikkelingssamenwerking

Verslag

namens de Commissie voor Buitenlands Beleid,
Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking
uitgebracht door de heer Johan Verstreken en mevrouw Sabine Poleyn

verzendcode: BUI

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Frank Creyelman.

Vaste leden:

de heren Ludwig Caluwé, Paul Delva, mevrouw Sabine Poleyn, de heer Johan Verstreken;

de heer Frank Creyelman, mevrouw Marijke Dillen, de heer Christian Verougstraete;

de dames Ann Brusseel, Fientje Moerman;

mevrouw Mia De Vits, de heer Jan Roegiers;

de heren Marc Hendrickx, Karim Van Overmeire;

de heer Peter Reekmans;

de heer Luckas Van Der Taelen.

Plaatsvervangers:

de heer Lode Ceyssens, mevrouw Cindy Franssen, de heren Ward Kennes, Veli Yüksel;

de heren Johan Deckmyn, Stefaan Sintobin;

de heren Jean-Jacques De Gucht, Bart Tommelein;

de heer Philippe De Coene, mevrouw Fatma Pehlivan;

de dames Danielle Godderis-T'Jonck, Liesbeth Homans;

de heer Jurgen Verstrepen;

de heer Bart Caron.

Toegevoegd lid:

de heer Christian Van Eyken.

Stukken in het dossier:

1423 (2011-2012) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2: Advies parlementaire commissie
– Nr. 3: Amendementen

INHOUD

I. Inleidende uiteenzetting door de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid 5
1. Toepassen van het Planlastendecreet 5
2. Terugdringen van de administratieve lasten 5
3. Actualisering van de terminologie – verruiming van het doelgebied van de Vlaamse noodhulp 6
4. Uitvoeringsbesluit 6
II. Algemene bespreking 6
III. Artikelsgewijze bespreking en stemming 7
IV. Stemming over het geheel 13
Gebruikte afkortingen 16
Tekst aangenomen door de commissie 17

In de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking werd op datum van dinsdag 7 februari 2012 het ontwerp van decreet tot wijziging en opheffing van verschillende decreten inzake ontwikkelingssamenwerking toegelicht door minister-president Kris Peeters. Dit ontwerp van decreet strekt ertoe om de vier bestaande decreten die de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking beheersen te rationaliseren tot één enkel decreet door de sectordecreten 'Convenants Gemeentelijke Ontwikkelingssamenwerking' (*Parl. St.* Vl. Parl. 2003-04, nr. 2099/1-4), 'Ontwikkelingseducatie' (*Parl. St.* Vl. Parl. 2003-04, nr. 2044/1-4) en Waarborgverlening Microfinanciering' (*Parl. St.* Vl. Parl. 2003-04, nr. 2098/1-4) op te heffen en te integreren in het 'kaderdecreet inzake ontwikkelingssamenwerking' (*Parl. St.* Vl. Parl. 2006-07, nr. 1033/1-9).

Op diezelfde datum verifieerde de Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme het ontwerp van decreet in kwestie op zijn conformiteit met het decreet houdende vaststelling van de algemene regels waaronder in de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest periodieke plan- en rapporteringslasten aan lokale besturen kunnen worden opgelegd (het Planlastendecreet – *Parl. St.* Vl. Parl. 2010-11, nr. 1102/1-8). Dat laatste decreet omvat in zijn artikel 12 een opsomming van dertien sectorale regelgevingen en een besluit van de Vlaamse Regering die ingevolge het Planlastendecreet moeten worden aangepast. Het ontwerp van decreet tot wijziging en opheffing van verschillende decreten inzake ontwikkelingssamenwerking maakt deel uit van die lijst.

Conform een beslissing die voortvloeide uit het overleg van het Uitgebreid Bureau met de commissievoorzitters van 18 november 2011, kreeg de Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme de mogelijkheid om advies te verlenen over alle ontwerpen van decreet die ingediend zouden worden om de bedoelde sectordecreten in overeenstemming te brengen met de bepalingen van het Planlastendecreet. In dit advies diende nagegaan of de letter en de geest van het Planlastendecreet wel degelijk gerespecteerd werden bij de aanpassingen van de sectorale regelgevingen.

De Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme besprak dienovereenkomstig op 31 januari en 7 februari 2012 het ontwerp van decreet tot wijziging en opheffing van verschillende decreten inzake ontwikkelingssamenwerking. De bespreking had meer bepaald betrekking op de artikelen 6 tot en met 11 van dat ontwerp van decreet, waarin gehandeld wordt over de gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking. Op basis van die besprekingen bracht zij door middel van een parlementair verslag een advies uit aan de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1423/2).

De eigenlijke bespreking van het ontwerp van decreet vond daarna plaats in de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking op dinsdag 12 juni 2012. Doordat het bij het voorliggende decreet om een wijzigingsdecreet gaat, was de algemene bespreking – uit de aard der zaak – erg summier. De algemene bespreking was immers reeds gehouden naar aanleiding van de bespreking van het initiële kaderdecreet inzake ontwikkelingssamenwerking. Het zwaartepunt van de huidige bespreking verschoof hierdoor naar de artikelsgewijze bespreking en meer bepaald naar de bespreking van de amendementen (amendement 1 tot en met 8) die vanuit de Open Vld-fractie waren ingediend op het ontwerp van decreet (*Parl. St.* Vl. Parl., nr. 1423/3). Het resultaat van deze besprekingen was dat de tekst van het ontwerp van decreet tot wijziging en opheffing van verschillende decreten inzake ontwikkelingssamenwerking finaal nagenoeg ongewijzigd – dat wil zeggen op één amendement (amendement 3) na – werd aangenomen.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER KRIS PEETERS, MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN ECONOMIE, BUITENLANDS BELEID, LANDBOUW EN PLATTELANDSBELEID

Verwijzend naar hetgeen reeds werd aangekondigd in zijn beleidsbrief voor 2011-2012 benadrukt minister-president *Kris Peeters* dat het voorliggende ontwerp van wijzigingsdecreet geenszins een fundamentele herziening inhoudt van de principes die ten grondslag liggen aan het kaderdecreet. Met het ontwerp beoogt men enkel – via technische wijzigingen – te komen tot een grotere coherentie, minder regelgeving en een beperkte actualisering van de gehanteerde terminologie. De drie doelstellingen van het decreet kunnen dus in concreto omschreven worden als: (1) het toepassen van het Planlastendecreet; (2) het terugdringen van de administratieve lasten; en (3) het actualiseren van de terminologie. Op elk van deze doelstellingen gaat de minister-president daarna wat dieper in.

1. Toepassen van het Planlastendecreet

De minister-president wijst erop dat het bestaande, uit 2004 daterende, decreet inzake de convenanten gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking op vele vlakken in tegenspraak is met het (later goedgekeurde) Planlastendecreet. Zo strookt het werken met gedetailleerde convenantovereenkomsten voor een periode van drie jaar niet met de algemene uitgangspunten voor de plan- en rapporteringsverplichting zoals de Vlaamse overheid die in de toekomst aan lokale besturen zal opleggen. Daarom opteert de Vlaamse Regering er dan ook voor om het beleid inzake convenants gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking te vervangen door een impulsbeleid gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking.

Vermits dit juridisch gezien grondige wijzigingen met zich meebrengt, werd ervoor gekozen om de essentie van dit stimulerend beleid te weerhouden en onder te brengen in het kaderdecreet inzake ontwikkelingssamenwerking. Het nu voorliggende ontwerp laat toe om alle bepalingen uit het Planlastendecreet toepasselijk te maken op het impulsbeleid gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking.

Het is daarbij de bedoeling dat dit impulsbeleid helemaal geënt zou worden op de beleids- en beheerscyclus van de lokale besturen. Bovendien formuleert de Vlaamse overheid voortaan enkel voorwaarden met betrekking tot de te bereiken effecten die ze met haar impulsbeleid wenst te verwezenlijken. De Vlaamse overheid vaardigt niet langer regels uit over welke middelen de gemeenten moeten inzetten om die beoogde effecten te bereiken. Deze decreetswijziging leidt dus enerzijds tot een verlaagde planlast voor de gemeenten en anderzijds tot een erkenning van de operationele autonomie van de gemeenten.

2. Terugdringen van de administratieve lasten

In het Vlaams regeerakkoord wordt ingezet op administratieve vereenvoudiging en matige, kwaliteitsvolle regelgeving. De minister-president stelt dat er dienaangaande ook op het beleidsveld Ontwikkelingssamenwerking een opportuniteit is om deze ambitie te verwezenlijken. Momenteel wordt dit immers gekenmerkt door een sterk gereglementeerd karakter. Naast een kaderdecreet zijn er immers nog drie sectorale decreten en vier reglementaire besluiten van de Vlaamse Regering in voege.

Naar aanleiding van de goedkeuring van het Planlastendecreet besloot de Vlaamse Regering dan ook om niet enkel het decreet op de gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking, maar ook de andere decreten van het betrokken beleidsveld onder de loep te nemen. Die oefening heeft geleid tot de keuze om de beleidsopties die in deze decreten werden genomen, te herleiden tot hun essentie en ze te bundelen in een overkoepelend kaderdecreet. Dit zou alleszins ook de eenduidigheid en de coherentie van de regelgeving moeten verhogen.

In het verlengde daarvan spreekt minister-president Peeters ook zijn ambitie uit om tevens de bijhorende uitvoeringsbesluiten voor ontwikkelingseducatie, impulsbeleid gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking en waarborgverlening microfinanciering onder te brengen in een enkel besluit.

3. Actualisering van de terminologie – verruiming van het doelgebied van de Vlaamse noodhulp

Een aantal termen en begrippen werd verduidelijkt en geactualiseerd. Zo werd de definitie van duurzame ontwikkeling overgenomen uit het kaderdecreet duurzame ontwikkeling. Ook de definitie van het Zuiden werd aangepast, in lijn met de recente OESO-DAC-lijst van ontvangende landen. De verwijzing naar de lidstaten van de UN/ECE werd weggelaten en vervangen door de omschrijving 'niet-Europese landen'.

Met die nieuwe definitie van het Zuiden wil de minister-president tegemoetkomen aan eerdere debatten in het Vlaams Parlement. Naar aanleiding van de noodsituatie na de aardbeving in Turkije werd toen gepleit voor een verruiming van deze definitie. Onder dit nieuwe ontwerp zou een noodhulpsubsidie voor Turkije juridisch-technisch mogelijk zijn. Noodhulp aan een Europees land (bijvoorbeeld aan het eveneens door een aardbeving getroffen Italië) blijft echter onmogelijk. Dit omdat de begrotingsmiddelen voor ontwikkelingssamenwerking strikt voorbehouden zijn voor ontwikkelingslanden (en dus ook ODA-aanrekenbaar moeten zijn). Het moet vanzelfsprekend steeds de bedoeling zijn dat de Vlaamse hulp ten goede komt aan de meest kwetsbare landen die het meest gebaat zijn bij internationale hulp.

4. Uitvoeringsbesluit

Minister-president Kris Peeters wijst er verder nog op dat het vandaag voorliggende decreet pas in werking zal treden op de door de Vlaamse Regering vast te stellen datum en nadat ook de nodige uitvoeringsbesluiten zijn vastgesteld. Het is de bedoeling om deze besluiten nog dit jaar uit te werken. Er zal hierover voorafgaandelijk ook nog een consultatie worden georganiseerd met de betrokken sector. Tegen oktober van dit jaar zouden ook de beleidsprioriteiten rond gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking bekend moeten worden gemaakt aan de lokale besturen.

Het voorliggende wijzigingsdecreet vormt dus nog maar een eerste stap in het verder verminderen van de overregulering. In het licht van al die overwegingen, drukt de minister-president dan ook de hoop uit dat de commissie het haar voorgelegde ontwerp van decreet zal goedkeuren.

II. ALGEMENE BESPREKING

Ten algemenen titel laat mevrouw *Ann Brusseel* opmerken dat ze de werkwijze die hier door de Vlaamse Regering gevolgd werd niet bepaald bevorderlijk acht voor een goed begrip van de zaak. Het wijzigings- en opheffingsdecreet dat hier voorligt vormt op zich immers een nauwelijks lees- of verstaanbare tekst, waarover het dan ook moeilijk debatteren is. Het ware haar inziens alleszins verkieslijk geweest om ook het oude kaderdecreet Ontwikkelingssamenwerking gewoon mee op te heffen, om dan met een geheel nieuwe tekst te komen.

Precies omdat de voorliggende ontwerptekst zo moeilijk werkt, zal ze haar tussenkomst toespitsen op het toelichten van de door haar fractie ingediende amendementen. In totaal heeft Open Vld een achttal amendementen ingediend, waarvan er twee veeleer technisch van aard zijn, terwijl de overige amendementen meer substantieel-inhoudelijke wijzigingen beogen aan te brengen (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1423/3: amendement 1 tot en met 8).

Daarnaast meent het lid ook te mogen vaststellen dat het bij heel deze operatie niet louter en alleen om een aanpassing aan het Planlastendecreet gaat, maar dat men – weliswaar niet geheel openlijk – ook van regeringszijde uit geprobeerd heeft bepaalde inhoudelijke wijzigingen aan te brengen die zeker beleidsmatige consequenties zullen hebben.

Ook de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV) heeft in zijn advies trouwens zekere inhoudelijke bemerkingen en bedenkingen geformuleerd bij het voorontwerp van decreet. En last but not least komt het haar aangewezen voor om – vijf jaar na het inwerking treden van het oorspronkelijke kaderdecreet (dat van medio 2007 dateert) – een aantal zaken in lijn te brengen met de nieuwe inzichten die ondertussen zijn gegroeid op het domein van de ontwikkelingssamenwerking.

Bij wege van algemene repliek wenst minister-president *Kris Peeters* eerst en vooral zijn waardering uit te spreken voor het feit dat het voorliggende ontwerp van decreet blijkbaar grondig werd doorgenomen door de commissieleden. Met betrekking tot de vanuit de Open Vld-fractie ingediende, en door mevrouw Brusseel vermelde amendementen, kan hij insgelijks bevestigen dat zijn diensten deze heel grondig hebben doorgenomen. Zonder in te gaan op de punctuele inhoud van elk amendement, heeft dit onderzoek aangetoond dat er zich hier een conceptueel probleem stelt. Veel van de amendementen zijn immers al te gedetailleerd om echt goed te passen in een decreet dat expliciet de bedoeling heeft om een adaptief kader te scheppen voor de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking. Het decreet moet dus voldoende ruimte laten om zo nodig vlot te kunnen inspelen op nieuwe ontwikkelingen, elementen en inzichten. Het kan uitdrukkelijk niet de bedoeling zijn dat men zichzelf in een kaderdecreet al helemaal getalmatig fixeert en vastzet. Dit is een fundamenteel bezwaar dat de meeste van de ingediende amendementen onaanvaardbaar maakt voor de Vlaamse Regering.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING EN STEMMING

Artikel 1

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd, wordt het artikel aangenomen met unanimiteit van 9 stemmen.

Artikel 2

Op dit artikel werden vanuit de Open Vld-fractie drie amendementen ingediend, meer bepaald de amendementen 1 tot en met 3.

Voor wat amendement 1 betreft, verklaart mevrouw *Ann Brusseel* dat het ertoe strekt de definitie van 'indirecte actoren' aan te passen. Meer bepaald zou deze nieuwe definitie ook indirecte actoren die vanuit de partnerlanden opereren moeten omvatten evenals privé-ondernemingen. De nieuwste inzichten inzake ontwikkelingssamenwerking – zoals onder andere verwoord in de Verklaring van Parijs (waarover later meer) – voorzien immers dat ook lokale ngo's die op het terrein aan 'capacity building' doen, evenals het lokale bedrijfsleven, hierin een belangrijke rol te spelen hebben. Dat van het stimuleren van het bedrijfsleven en van het ondernemerschap op zich een sterk emanciperende rol uitgaat, hoeft verder geen betoog.

De *minister-president* meent dat deze toevoeging niet nodig is, aangezien de privé-ondernemingen in kwestie sowieso reeds gevat zijn onder de notie private instellingen. Dit laatste begrip valt, precies omwille van zijn ruime inhoud, te verkiezen. Meer in detail gaan opsommen is hier niet aangewezen.

Mevrouw *Ann Brusseel* stelt vast dat de minister-president niet is ingegaan op het feit dat via haar amendement ook zou benadrukt worden dat de indirecte actoren zowel vanuit Vlaanderen als vanuit de partnerlanden kunnen opereren. Verder meent ze dat het wel degelijk belangrijk is om expliciet gewag te maken van privé-ondernemingen. Deze vervullen namelijk een bijzonder belangrijke rol in het ontwikkelen van de zelfredzaamheid van de partnerlanden. Het private ondernemerschap – in zijn diverse vormen – is de beste motor om tot een blijvende ontwikkeling te komen, zoals ook wordt aangetoond door de experimenten met microkredieten. Vandaar overigens ook het grote belang van de overdracht van kennis aangaande ondernemerschap vanuit Vlaanderen naar onze partnerlanden. Met zijn UNIZO-achtergrond zou de minister-president toch bij uitstek het belang hiervan moeten inzien.

Ter stemming gelegd wordt dit amendement verworpen met 4 stemmen tegen 5.

Met haar amendement 2 wil mevrouw *Ann Brusseel* de definitie van 'goed bestuur' aanpassen door er ook heel nadrukkelijk de strijd tegen de corruptie in op te nemen als constitutief basiselement. Dit mag een evidentie lijken, maar toch is het goed om dit ook nadrukkelijk zo te vermelden. Het probleem van de corruptie blijft – ook in onze partnerlanden – immers dermate wijdverspreid dat het goed is om de zaken eens bij hun naam te noemen.

Dat de corruptie moet bestreden worden is ook voor de *minister-president* een evidentie, maar valt naar zijn mening al integraal binnen de notie goed bestuur. Ook hier komt het hem dus niet aangewezen voor om alle mogelijke zaken die op bestuurlijk vlak fout kunnen gaan of onwenselijk zijn, te gaan opsommen.

Mevrouw *Ann Brusseel* meent dat men het reëel bestaande probleem van de corruptie ook uitdrukkelijk bij naam moet durven noemen. Dit blijft een van de grote struikelstenen voor de economische ontwikkeling van veel landen in het Zuiden.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 2 stemmen tegen 5, bij 2 onthoudingen.

Aangaande amendement 3, dat van louter technisch-taalkundige aard is, wijst mevrouw *Ann Brusseel* erop dat de in het kaderdecreet gehanteerde volle benaming voor de Verklaring van Parijs haar inziens foutief is. In het Engels luidt de benaming 'Paris Declaration on Aid Effectiveness', hetgeen men in het Nederlands abusievelijk vertaald heeft als 'Verklaring van Parijs over de efficiëntie van de hulp'. Het moge duidelijk zijn dat de term 'effectiveness' betrekking heeft op het resultaat van een en ander, terwijl efficiëntie ('efficiency') veeleer slaat op de manier waarop bepaalde processen georganiseerd zijn. In deze is doeltreffendheid of, in beter Nederlands, effectiviteit van de hulp dus de juiste vertaling.

Over de gefundeerdheid van dit eerder taalkundige amendement kan de *minister-president* zich niet onmiddellijk uitspreken. Of de hiermee beoogde titulatuurcorrectie nodig dan wel opportuun is, laat hij over aan de inzichten van de commissie.

Hierop inpikkend stelt mevrouw *Ann Brusseel* dat er haar inziens toch eigenlijk niet gediscussieerd zou moeten worden over de correcte vertaling van een en ander. Vanuit haar opleiding als filoloog staat het voor haar buiten kijf dat een term niet approximatief maar correct vertaald dient te worden. In dit geval is het duidelijk dat 'effectiveness' vertaald dient te worden als effectiviteit, doelmatigheid of resultaatgerichtheid. Dit vertalen als 'efficiëntie' is gewoon fout. Vandaar dat ze erop aandringt om toch minstens dit amendement aan te nemen.

Volledigheidshalve laat de heer *Ludwig Caluwé* opmerken dat de in het kaderdecreet gehanteerde vertaling uit 2007 dateert, zodat met dit amendement – indien het wordt aangenomen – eigenlijk een fout uit de vorige regeerperiode zou worden rechtgezet.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement aangenomen met unanimiteit van 9 stemmen.

Het aldus geamendeerde artikel 2, wordt daarna aangenomen met 5 stemmen, bij 4 onthoudingen.

Artikel 3

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd, wordt het aangenomen met 5 stemmen, bij 4 onthoudingen.

Na de stemming over artikel 3 stelt de voorzitter amendement 4 aan de orde, dat ertoe strekt een nieuw artikel 3/1 in te voegen in het ontwerp van decreet.

Mevrouw *Ann Brusseel* licht toe dat het hier een toevoeging betreft in de bepaling aangaande 'coördinatie en harmonisatie'. Meer bepaald wordt er gestipuleerd dat om versnippering van de internationale inspanningen op het vlak van ontwikkelingssamenwerking tegen te gaan, het Vlaamse ontwikkelingsbeleid zoveel mogelijk in synergie met dat van de Europese Unie en de federale overheid dient te verlopen. In fine van het amendement wordt (in voortzetting van hetgeen reeds werd voorzien in het voorgaande technische amendement) overigens ook opnieuw gewag gemaakt van de 'Verklaring van Parijs over de effectiviteit van de hulp'.

Het lid wijst er daarbij op dat ook de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen er in zijn advies bij het voorontwerp van decreet op gewezen heeft dat het een goede zaak zou zijn mocht in het vernieuwde kaderdecreet ook de nodige aandacht gereserveerd worden voor synergie met de federale overheid. Een betrachting die mevrouw Brusseel in deze commissie overigens eerder reeds meermaals te berde heeft gebracht. In het internationale denken rond ontwikkelingssamenwerking groeit namelijk meer en meer het besef dat de grote versnippering een ernstige rem vormt op de doelmatigheid van de hulp. Als kleine donor moet Vlaanderen dan ook zijn verantwoordelijkheid opnemen in het bestrijden van die versnippering door te zoeken naar synergieën met grotere donoren, waaronder vooreerst de federale overheid en de Europese Unie.

Met betrekking tot het expliciet opnemen van een bepaling die noopt tot het nastreven van een maximale synergie met de inspanningen van de federale overheid, meent minister-president *Kris Peeters* insgelijks dat deze toevoeging overbodig is, aangezien zulks ten algemenen titel reeds gevat is onder de termen van artikel 5, 4°, van het kaderdecreet inzake ontwikkelingssamenwerking. Hij pleit dan ook uitdrukkelijk voor het behoud van de algemene formulering, zonder nader te gaan preciseren met welke andere donoren er coördinatie en harmonisatie dient te worden nagestreefd. Door geen specifieke donoren te vermelden, kan men immers steeds soepel inspelen op de inspanningen van alle relevante andere donoren. Een groep waartoe de federale overheid – al naar gelang het geval – kan behoren.

Mevrouw *Ann Brusseel* handhaaft haar amendement en weet zich daarin gesteund door het advies van de SARiV, die in deze toch over een ruime competentie beschikt en allicht ook niet over een nacht ijs is gegaan. Het gezond verstand dicteert trouwens op zich reeds dat dergelijke synergie dient te worden nagestreefd. Enkel zo kan de doelmatigheid worden verbeterd en de planlast worden verminderd.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 4 stemmen tegen 5.

Na de stemming over amendement 4, stelt de voorzitter amendement 5 aan de orde, dat ertoe strekt een nieuw artikel 3/2 in te voegen in het ontwerp van decreet.

Met betrekking tot dit amendement verklaart mevrouw *Ann Brusseel* dat hiermee beoogd wordt het artikel 6 van het oude kaderdecreet volledig te vervangen. Het nieuwe artikel voorziet dat, om tot een efficiënte en kwaliteitsvolle samenwerking te komen, de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking haar inspanningen concentreert in ten hoogste drie landen. De mogelijkheid tot het inzetten van voldoende financiële middelen bepaalt het concrete aantal partnerlanden waarmee samengewerkt wordt. De bepaling van de minimale budgettaire massa daartoe en de landenkeuze gebeurt door de Vlaamse Regering. De landenkeuze wordt vermeld in de beleidsnota of de beleidsbrief van de minister bevoegd voor ontwikkelingssamenwerking. Zij gebeurt bij besluit van de Vlaamse Regering en wordt gemotiveerd toegelicht aan het Vlaams Parlement.

Deze nieuwe bepaling is volgens het lid stukken duidelijker dan de oude bepaling waar louter gewag gemaakt werd van een 'beperkt aantal landen'. Nu wordt daar heel concreet een getal op geplakt, hetgeen noopt tot duidelijke en gemotiveerde keuzes. Ook op die manier – dus door concentratie – kan versnippering worden tegengegaan en synergie worden bewerkstelligd. In het licht van de beschikbare budgettaire massa is het geen haalbare optie om met de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking meer dan drie landen te bestrijken (met haar veel grotere budget van ongeveer een miljard euro werkt de federale overheid – die op wereldniveau overigens ook maar een kleine speler is – bijvoorbeeld ook maar met een achttiental partnerlanden). De concentratie-idee wordt in artikel 5 van het oorspronkelijke kaderdecreet zelf trouwens reeds als een van de basisvoorwaarden voor de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking geponeerd. Het is dus maar de logica zelf dat deze idee ook verder wordt doorgetrokken in de andere relevante decreetsbepalingen.

Op grond van de hoger reeds aangehaalde overweging dat het finaal toch de bedoeling is om tot een soepel kaderdecreet te komen, meent de *minister-president* dat het contrageïndiceerd is om zich vast te pinnen op een getal van drie partnerlanden. Momenteel gaat het weliswaar effectief om drie landen, maar in de toekomst kunnen er dat in beginsel zowel meer als minder worden. Zulks mag overigens ook al duidelijk blijken uit hetgeen vermeld wordt in artikel 7, §1, van het kaderdecreet, dat handelt over de criteria op grond van dewelke partnerlanden geïdentificeerd en geselecteerd kunnen worden. Idem voor wat betreft de in artikel 5 van het kaderdecreet vermelde voorwaarden van kwaliteitsgerichtheid en langdurige samenwerking die ertoe nopen dat geen overeenkomst met een nieuw partnerland wordt gesloten zonder beschikbaarheid en inzet van voldoende financiële middelen. Omgekeerd is het overigens ook zo dat, mochten er desgevallend financiële middelen bijkomen, ook moet kunnen worden overwogen om het aantal partnerlanden eventueel uit te breiden. Ingeval we ons hic et nunc echter hebben vastgepind op een totaal van drie, dan zou eerst ook nog het kaderdecreet moeten worden aangepast vooraleer er een dergelijk nieuw partnerland kan bijkomen.

Mevrouw *Ann Brusseel* verklaart niet overtuigd te zijn door de redenering van de minister-president. Haars inziens betekent de opsomming van criteria in artikel 7 van het kaderdecreet geenszins dat er niet ook tegelijk een absolute bovengrens zou mogen gesteld worden aan het aantal partnerlanden voor de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking. Men mag soepelheid en vaagheid niet met elkaar verwarren. Een teveel aan vage formuleringen is nefast voor een decreettekst, aangezien in zo'n situatie finaal geen degelijke afwegingen – laat staan resultaatmetingen – meer gemaakt kunnen worden. Overigens zou het vaststellen van een dergelijke bovengrens ook volkomen sporen met het feit dat elders in het kaderdecreet de nood aan concentratie wordt benadrukt. En ook rekening houdend met de omvang van het Vlaamse budget voor ontwikkelingssamenwerking – dat in de toekomst toch waarschijnlijk niet plotsklaps spectaculair zal toenemen – ware het wijs om met een maximumaantal partnerlanden te werken.

Ter stemming gelegd, wordt amendement 5 verworpen met 2 stemmen tegen 5, bij 2 onthoudingen.

Na de stemming over amendement 5, stelt de voorzitter amendement 6 aan de orde, dat ertoe strekt een nieuw artikel 3/3 in te voegen in het ontwerp van decreet.

Hieromtrent licht mevrouw *Ann Brusseel* toe dat het de bedoeling is om artikel 9 van het oude kaderdecreet (over de sectorale afbakening) volledig te vervangen. Omwille van kwaliteit en efficiëntie dient de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking haar inspanningen te concentreren in een beperkt aantal sectoren die behoren tot de aangelegenheden waarvoor de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest bevoegd zijn. Per partnerland beperkt de samenwerking zich tot ten hoogste twee sectoren, waarbij gestreefd wordt naar een evenwicht tussen productieve en sociale sectoren. De sectoren worden steeds gekozen in overleg met het partnerland en in overeenstemming met de principes en voorwaarden zoals vermeld in de artikelen 4 en 5 van het decreet.

De nieuwigheid zit dus vooral in het feit dat er duidelijk gesteld wordt dat het om slechts twee sectoren per partnerland kan gaan (in plaats van de vage frase 'een beperkt aantal sectoren') en dat daarbij gestreefd dient te worden naar een evenwicht tussen de meer sociale en de meer economische sectoren. Ook voor deze toevoeging vormt het principe van concentratie, evenals de beslissing van de federale overheid om te focussen op bepaalde sectoren, de inspiratiebron.

Mutatis mutandis heeft minister-president *Kris Peeters* tegen dit amendement dezelfde bezwaren als degene die hij geopperd heeft bij amendement 5. Ook voor wat het aantal sectoren betreft waarin Vlaanderen per partnerland kan optreden, is het niet aangewezen om zich te gaan vastpinnen op een vast aantal van twee sectoren. Zo spitst de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking met partnerland Mozambique zich bijvoorbeeld toe op maar één sector. Absolute aantallen vermelden in dit kaderdecreet zou met andere woorden tot ongewenste gevolgen – in de zin van ongefundeerde uitbreiding dan wel inkrimping van het samenwerkingsveld – kunnen leiden.

Mevrouw *Ann Brusseel* repliceert daarop dat de minister-president haar amendement verkeerd interpreteert. Het is immers niet de bedoeling om te verplichten met twee sectoren te werken, maar wel om de samenwerking uitdrukkelijk tot maximaal twee sectoren te beperken. Vlaanderen mag in Mozambique dus gerust met een enkele sector blijven samenwerken.

De *minister-president* laat opmerken dat het amendement het ook heeft over een evenwicht tussen productieve en sociale sectoren, hetgeen zijns inziens toch minstens samenwerking met twee sectoren veronderstelt.

Mevrouw *Ann Brusseel* laat opmerken dat dergelijk evenwicht slechts een betrachting is die gerealiseerd dient te worden ingeval men effectief met twee sectoren zou samenwerken. Het is geen doel op zich, maar een modaliteit van de sectorale samenwerking.

Daarop stelt de *minister-president* dat dergelijke modaliteiten zijns inziens niet thuishoren in een kaderdecreet. De modaliteiten van een en ander kunnen immers veranderen ten gevolge van wijzigende omstandigheden. Het kan toch niet zijn dat men een kadergegeven creëert dat continu moet worden aangepast. Dat ware bijna een contradictio in terminis. Het is uitdrukkelijk de bedoeling hier tot een tekst te komen die de tand des tijds kan doorstaan.

Mevrouw *Ann Brusseel* blijft erbij dat ook een kader voldoende duidelijk moet zijn, zoals dat bijvoorbeeld het geval is voor wat de eindtermen in het onderwijs betreft. Daarzon-

der wordt het al snel een vrij zinloze oefening. Ze handhaaft dan ook haar amendement, kwestie van tot een voldoende strak en duidelijk gedefinieerd kader te kunnen komen.

Ter stemming gelegd, wordt amendement 6 verworpen met 2 stemmen tegen 5, bij 2 onthoudingen.

Artikelen 4 en 5

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij deze artikelen.

Ter stemming gelegd, worden de beide artikelen aangenomen met 5 stemmen, bij 4 onthoudingen.

Na de stemming over artikel 5 stelt de voorzitter amendement 7 aan de orde, dat ertoe strekt een nieuw artikel 5/1 in te voegen.

Mevrouw *Ann Brusseel* licht toe dat het de bedoeling is om via dit amendement artikel 15 van het oude kaderdecreet (over de indirecte samenwerking) volledig te vervangen. Luidens het voorgestelde artikel kan de Vlaamse Regering beslissen om projecten en programma's van bepaalde indirecte actoren te financieren, ter aanvulling van de al aangehaalde maatregelen die ze neemt om de doelstellingen, vermeld in artikel 3, §1, uit te voeren en afhankelijk van de middelen die ze ter beschikking heeft. Ze streeft daarbij zoveel mogelijk naar samenwerking met de indirecte actoren uit de partnerlanden zelf. Het is ook de Vlaamse Regering die de voorwaarden voor die financiering bepaalt.

De toevoeging ten aanzien van het initiële artikel 15 bestaat er dus in dat hier heel erg de nadruk gelegd wordt op samenwerking met indirecte actoren uit de partnerlanden zelf. Uit de praxis van de ontwikkelingssamenwerking is over de loop de jaren immers duidelijk gebleken dat via samenwerking met lokale actoren de capacitybuilding-inspanningen danig versterkt kunnen worden. Dit doet vanzelfsprekend niets af van het nut en de inzet van de eigen organisaties uit het donorland, maar op termijn moet het toch de bedoeling zijn om hulp zoveel mogelijk overbodig te maken door het bevorderen van de autonomie en zelfredzaamheid van de betrokken gemeenschappen in de partnerlanden.

Hieromtrent verklaart de *minister-president* de mening te zijn toegedaan dat de voorgestelde aanvulling weinig tot geen toegevoegde waarde heeft. Daarenboven lijkt het gebruik van de formulering 'zoveel mogelijk' te suggereren dat steun aan een Vlaamse actor enkel mogelijk is nadat is aangetoond dat in het partnerland geen indirecte actoren actief zijn binnen het doelbereik van de subsidie. Hetgeen toch bezwaarlijk de bedoeling kan zijn. Verder geldt ook hier het principe dat er – gezien het om een kaderdecreet gaat – voldoende ruimte moet gelaten worden om soepel op te treden.

Ter stemming gelegd, wordt dit amendement verworpen met 2 stemmen tegen 5, bij 2 onthoudingen.

Artikel 6

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd, wordt het aangenomen met 5 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 7

Op dit artikel – betreffende de gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking – werd een amendement (amendement 8) ingediend, bestaande uit een lid A en een lid B.

Dienaangaande licht mevrouw *Ann Brusseel* toe dat het in beide gevallen gaat om een toevoeging aan het voorgestelde artikel 7 van het ontwerp van decreet.

Bij lid A wordt voorgesteld om een nieuw eerste lid in te voegen waarin bepaald wordt dat het bevorderen van de directe samenwerking tussen gemeenten die door de Vlaamse Regering worden ondersteund en gemeenten in de partnerlanden van de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking erop gericht moet zijn de bestuurskracht te versterken, de openbare dienstverlening te verbeteren en de lokale democratie te versterken.

Bedoeling is om via dit amendement het inzetten van de 'unique selling proposition' van de Vlaamse gemeenten – hun onmiskenbare expertise inzake efficiënt lokaal bestuur en lokale democratie – aan te moedigen. Zij zijn immers best geplaatst om met lokale gemeenschappen in de partnerlanden samen te werken op het vlak van de versterking van de bestuurlijke onderbouw. Omgekeerd kunnen de Vlaamse gemeenten mogelijks ook iets opsteken uit de ervaringen die zij opdoen in het Zuiden.

Ook de SARiV vroeg in zijn advies bij het voorontwerp van decreet om de doelstelling van het bevorderen van de directe samenwerking tussen gemeenten in Vlaanderen en in het Zuiden, zoals die in het Convenantendecreet is opgenomen, expliciet te hernemen in het ontwerp van decreet. De SARiV bevestigde daarbij dat de gemeenten een heel specifieke knowhow hebben, die uitermate nuttig kan zijn voor hun tegenhangers in de partnerlanden.

Minister-president *Kris Peeters* stelt dat uit een evaluatie van het decreet aangaande convenants is gebleken dat bij heel wat lokale besturen de perceptie leefde dat een stedenband verplicht was om deel te kunnen hebben aan de subsidie, wat uitdrukkelijk niet het geval is. Het programma beoogt immers in eerste instantie de draagvlakversterking binnen de gemeenten. Daarom wordt ervoor geopteerd om de verdere specificatie over een gemeentelijke Zuidwerking – in casu dus bestuurskrachtversterking – op te nemen in het uitvoeringsbesluit. In de tekst van het decreet zelf zou dit gegeven dus niet op zijn plaats zijn.

Daarop inpikkend laat de heer *Ludwig Caluwé* opmerken dat het er toch heel erg op lijkt alsof Open Vld er hier voor pleit dat Vlaamse gemeenten hun stedenbanden zouden beperken tot lokale entiteiten uit de drie partnerlanden van de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking. In dat geval zal er zich zijns inziens toch een probleem stellen met heel wat stedenbanden. Zo heeft Mechelen bijvoorbeeld banden met Bolivië.

Mevrouw *Ann Brusseel* repliceert daarop dat deze interpretatie te ver gaat. Er is louter sprake van 'bevorderen'. Andere stedenbanden worden dus niet uitgesloten.

De heer *Ludwig Caluwé* constateert daaruit dat de praxis blijkbaar toch breder en meer open zal zijn dan men hier wil laten uitschijnen.

Mevrouw *Ann Brusseel* antwoordt dat hetgeen nu reeds bestaat vanzelfsprekend ook behouden kan blijven. Wat al goed werkt hoeft voor haar alleszins niet te worden opgeheven. Maar naar de toekomst toe is het wel degelijk aangewezen om heel specifiek de samenwerking met lokale entiteiten in de partnerlanden van de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking te bevorderen.

De heer *Marc Hendrickx* meent dat men op die manier toch ingrijpt op de lokale autonomie. Wat nu reeds operationeel is mag weliswaar blijven bestaan, maar naar de toekomst toe dwingt men de Vlaamse gemeenten ertoe in een heel specifieke richting te gaan. En daarenboven – en dat betreft dan eerder lid B van het amendement – moeten ze zich ook nog eens gaan inschrijven in de logica van de federale overheid.

Mevrouw *Ann Brusseel* verklaart dat het op zich zeker niet haar bedoeling is om te raken aan het principe van de lokale autonomie, maar dat men anderzijds wel moet beseffen dat het nastreven van meer cohesie en meer coherentie wel degelijk veronderstelt dat er enige richting gegeven wordt aan de inspanningen van de Vlaamse gemeenten ten aanzien van gemeenten in het Zuiden. Als de Vlaamse gemeenten echter buiten dat kader willen gaan, dan staat hen dat vrij.

Ter stemming gelegd, wordt lid A van amendement 8 verworpen met 2 stemmen tegen 5, bij 2 onthoudingen.

Voor wat lid B van amendement 8 betreft, preciseert mevrouw *Ann Brusseel* dat het de bedoeling is om het Vlaamse beleid inzake gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking beter af te stemmen op het federale programma voor gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking. Meer beleidscoherentie en coördinatie tussen de verschillende betrokken niveaus in België werden hoger reeds genoemd als belangrijke factoren voor de versterking van de effectiviteit en resultaatgerichtheid van onze ontwikkelingssamenwerking. En ook de SARiV betreurde in zijn advies bij het voorontwerp dat er geen aandacht werd besteed aan mogelijke afstemming met het federale beleid inzake gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking. Ook beleidsafstemming is overigens een vorm van planlastvermindering.

De *minister-president* meent dat het uitdrukkelijk vermelden van de afstemming met het federale beleid inzake gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking insgelijks niet op zijn plaats is in het onderhavige kaderdecreet. Precies omdat het om een kaderdecreet gaat, moet men zorgen dat de tekst voldoende ruimte laat om met alle mogelijke toekomstige evoluties rekening te kunnen houden. Hij wijst daarbij op het feit dat op federaal niveau momenteel wordt nagedacht over het geheel of gedeeltelijk overdragen van sommige programma's aan de gemeenschappen en de gewesten. Derhalve ware het niet verstandig om nu in een tekst te betonneren dat er moet afgestemd worden met enig federaal programma ter zake.

De heer *Ludwig Caluwé* van zijn kant, blijft erbij dat het voorgestelde amendement conceptueel problematisch is. Enerzijds bevordert men – weliswaar zonder exclusieven – de samenwerking tussen Vlaamse gemeenten en gemeenten in de partnerlanden van de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking (lid A van het amendement), maar anderzijds verwacht men van die Vlaamse gemeenten ook dat ze zich mee inschrijven in het ter zake bestaande federale beleid, dat niet op de drie partnerlanden in kwestie is gericht. Zulks komt toch tamelijk ongerijmd over.

Mevrouw *Ann Brusseel* repliceert dat een en ander niet noodzakelijk tegenstrijdig hoeft te zijn. In conceptueel opzicht is het gewoon haar bedoeling om via een wat stringentere formulering een duidelijke visie op de gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking naar voor te brengen, waarin rekening gehouden wordt met de op dat domein reeds bestaande expertise, waarin versnippering wordt tegengegaan en waarin synergieën worden bevorderd. Overigens komt het haar maar logisch voor dat er binnen een federaal georganiseerd land zou worden samengewerkt tussen de verschillende betrokken beleidsniveaus. Het gaat niet op om in deze de expertise van de federale Directie-Generaal Ontwikkelingssamenwerking (DGOS) te negeren. De logica gebiedt integendeel dat er wordt samengewerkt. Op die manier kan men de planlast reëel verminderen en een synergetische meerwaarde voor de ontvangers van de hulp creëren. Het federale niveau gewoon links laten liggen, zou volgens het lid getuigen van een ongepaste profileringsdrang vanwege de Vlaamse overheid. Iets waarvan men in het Zuiden alleszins niet beter zou worden. In het verleden heeft dergelijke profileringsdrang ertoe geleid dat er veel te veel ontwikkelingsgeld in het Noorden bleef hangen. Of de hulpstromen naar het Zuiden dan alle richtingen uit moeten kunnen is daarmee ook geenszins gezegd. Maar als zulks essentieel is voor het handhaven van het principe van de gemeentelijke autonomie, dan wil de spreekster zich daar desgevallend bij neerleggen. Wat op zich ook weer niet betekent dat men de Vlaamse gemeenten toch niet

enigszins zou mogen aanmoedigen om mee te stappen in een meer omvattend en coherent verhaal, via het welke men een grotere effectiviteit zou kunnen bewerkstelligen. Waarmee we terug zijn bij de basisbetrachting van de Verklaring van Parijs.

Ter stemming gelegd, wordt lid B van het amendement verworpen met 2 stemmen tegen 5, bij 2 onthoudingen.

Ongewijzigd ter stemming gelegd, wordt artikel 7 aangenomen met 5 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikelen 8 tot en met 20

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij deze artikelen.

Ter stemming gelegd, worden de artikelen aangenomen met 5 stemmen bij 4 onthoudingen.

IV. STEMMING OVER HET GEHEEL

In zijn geheel ter stemming gelegd, wordt het overeenkomstig de artikelsgewijze bespreking geamendeerde ontwerp van decreet tot wijziging en opheffing van verschillende decreten inzake ontwikkelingssamenwerking ten slotte aangenomen met 5 stemmen tegen 2, bij 2 onthoudingen.

Frank CREYELMAN,
voorzitter

Johan VERSTREKEN
Sabine POLEYN,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

DAC	Development Assistance Committee (OESO)
DGOS	Directie-generaal Ontwikkelingssamenwerking
ngo	niet-gouvernementele organisatie
ODA	official development assistance
OESO	Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling
SARiV	Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen
UN/ECE	United Nations / Economic Commission for Europe
UNIZO	Unie van Zelfstandige Ondernemers

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Hoofdstuk 1. Algemene bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen in het kaderdecreet van 22 juni 2007 inzake ontwikkelingssamenwerking

Art. 2. In artikel 2 van het kaderdecreet van 22 juni 2007 inzake ontwikkelingssamenwerking worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 2° wordt vervangen door wat volgt:

"2° het Zuiden: de niet-Europese landen die opgenomen zijn op de lijst van ontvangende landen opgenomen als bijlage bij de richtlijn van het Comité voor Ontwikkelingshulp (DAC) van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling aangaande rapportering over ODA;";

2° punt 3° wordt vervangen door wat volgt:

"3° duurzame ontwikkeling: een ontwikkeling die voorziet in de behoeften van de huidige generatie zonder de mogelijkheden tot behoeftevoorziening van toekomstige generaties in gevaar te brengen, waarbij aandacht gegeven wordt aan de integratie van en de synergie tussen de sociale, de ecologische en de economische dimensie, en waarvan de realisatie een veranderingsproces vergt waarin het gebruik van hulpbronnen, de bestemming van investeringen, de gerichtheid van technologische ontwikkeling en institutionele veranderingen worden afgestemd op zowel toekomstige als huidige behoeften;";

3° punt 17° wordt vervangen door wat volgt:

"17° impulsbeleid gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking: stimulerende subsidieregeling van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap voor gemeenten of samenwerkingsverbanden van gemeenten, die volgt op een aanvaarding door de Vlaamse Regering van de wijze waarop de gemeenten in hun meerjarenplanning inspelen op de Vlaamse beleidsprioriteiten op het vlak van gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking;";

4° punt 18° wordt vervangen door wat volgt:

"18° ontwikkelingseducatie: activiteiten die actief burgerschap stimuleren door inzichten, houdingen en gedragingen van mensen te ontwikkelen opdat ze via individuele of collectieve actie meewerken aan de uitbouw van een meer solidaire en duurzame mondiale samenleving;";

5° er wordt een punt 18°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"18°/1 Noord-Zuidproblematiek: de invalshoek die binnen elk maatschappelijk thema expliciet aandacht heeft voor de problematiek van de leefomstandigheden in de landen van het Zuiden en voor de samenhang tussen de ontwikkelingsperspectieven van het Zuiden en het beleid dat gevoerd wordt door de landen van het Noorden, waarbij concepten zoals duurzaamheid, gelijkheid en rechtvaardigheid centraal staan;";

6° punt 19° wordt vervangen door wat volgt:

"19° microfinanciering: het verstrekken van kleine kredieten en andere financiële diensten aan personen die een zeer kleine onderneming oprichten of al exploiteren en die geen toegang hebben tot gangbare financiële circuits;";

7° er wordt een punt 19°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"19°/1 Vlaams ontwikkelingsfonds: organisatie die financiële middelen in de vorm van kredieten, waarborgen of participaties ter beschikking wil stellen van microfinancieringsinstellingen;";

8° er wordt een punt 19°/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"19°/2 microfinancieringsinstelling: instelling in het Zuiden die kleine kredieten verstrekt en andere financiële diensten verleent aan personen die een zeer kleine onderneming oprichten of al exploiteren en die geen toegang hebben tot de gangbare financiële circuits;".

9° punt 21° wordt vervangen door wat volgt:

"21° Verklaring van Parijs over de effectiviteit van de hulp: hiermee wordt de verklaring bedoeld die door de donorlanden aangenomen werd op 2 maart 2005 (Paris Declaration on Aid Effectiveness). In deze gezamenlijke verklaring spreken de donoren de intentie uit om beter samen te werken, uit te gaan van de prioriteiten en mogelijkheden van de partnerlanden en zich bij hun beleid en procedures aan te sluiten.".

Art. 3. In artikel 3, §1, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid, 2°, wordt het woord "verruiming" vervangen door het woord "verbreding";

2° in het tweede lid, 3°, worden de woorden "het mondiale perspectief" vervangen door de woorden "de Noord-Zuidproblematiek".

Art. 4. In artikel 10 van hetzelfde decreet worden tussen het woord "kinderrechten," en de woorden "goed bestuur" de woorden "personen met een handicap," ingevoegd.

Art. 5. Aan artikel 14 van hetzelfde decreet wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De Vlaamse Regering kan, ter begeleiding van de vrijwillige bijdrage, vermeld in het eerste lid, de nodige schikkingen treffen met die multilaterale organisaties, onder meer met het oog op het formuleren van gemeenschappelijke doelstellingen en afspraken op het vlak van rapportering. Als die schikkingen ondertekend zijn, worden ze meegedeeld aan het Vlaams Parlement.".

Art. 6. Artikel 16 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 16. De bepalingen van het decreet van 15 juli 2011 houdende vaststelling van de algemene regels waaronder in de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest periodieke plan- en rapporteringsverplichtingen worden opgelegd zijn van toepassing op deze titel.".

Art. 7. In hetzelfde decreet wordt een artikel 16/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 16/1. De Vlaamse Regering ondersteunt de gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking, inzonderheid via het impulsbeleid gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking, met als doel:
1° de gemeente aan te moedigen om ontwikkelingssamenwerking op te nemen in het reguliere gemeentelijke beleid;
2° een brede sensibilisering voor gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking en de Noord-Zuidproblematiek binnen de gemeente te bewerkstelligen.

De Vlaamse Regering bepaalt de Vlaamse beleidsprioriteiten aangaande het impulsbeleid gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking binnen het kader van de hier geformuleerde doelstellingen. De Vlaamse Regering bepaalt de procedure van beoordeling en goedkeuring van de aanvragen.".

Art. 8. In hetzelfde decreet wordt een artikel 16/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 16/2. Het impulsbeleid stimuleert gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking door middel van cofinanciering door de lokale overheid. De Vlaamse Regering kan een onderverdeling maken tussen de gemeenten voor wat betreft het aandeel van de verplichte financiële inbreng.".

Art. 9. In hetzelfde decreet wordt een artikel 16/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 16/3. De gemeente toont aan dat een erkende adviesraad ontwikkelingssamenwerking werd betrokken bij de opmaak van de strategische meerjarenplanning.".

Art. 10. In hetzelfde decreet wordt een artikel 16/4 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 16/4. Gemeenten van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad komen, wat de gemeenschapsaangelegenheden betreft, in aanmerking voor subsidiëring in het kader van het Vlaamse beleid inzake gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking. De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels daarvoor.".

Art. 11. In hetzelfde decreet wordt een artikel 16/5 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 16/5. De Vlaamse Regering kan voorzien in vorming voor gemeentelijke mandatarissen en personeelsleden en in begeleiding van gemeenten die ondersteund worden in het kader van het impulsbeleid.".

Art. 12. Artikel 17 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 17. Het Vlaamse beleid inzake ontwikkelingseducatie richt zich op de Noord-Zuidproblematiek in een breder mondiaal perspectief. Het heeft als algemene doelstelling de verbreding, binnen de Vlaamse Gemeenschap, van een draagvlak voor internationale samenwerking in het algemeen en voor de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking in het bijzonder.

Het heeft de volgende specifieke doelstellingen:
1° educatieve activiteiten ondersteunen;
2° vernieuwing en versterking stimuleren in het educatieaanbod, vooral op het vlak van behandelde thema's, beoogde doelgroep en gebruikte werkvormen;
3° samenwerkingsverbanden bevorderen tussen diverse actoren in het educatieproces;
4° bijdragen tot de uitbouw van een kwalitatief en gecoördineerd aanbod van ontwikkelingseducatie.".

Art. 13. In hetzelfde decreet wordt een artikel 17/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 17/1. De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels voor de toekenning van projectsubsidies in het kader van het Vlaamse beleid inzake ontwikkelingseducatie, voor de evaluatie van de projecten, en voor de verantwoording van en het toezicht op de aanwending van de middelen.".

Art. 14. In hetzelfde decreet wordt een artikel 17/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 17/2. De Vlaamse Regering organiseert minimaal één keer per jaar een selectie van projecten op het vlak van ontwikkelingseducatie. Ze kan prioriteiten vastleggen voor thema's van projecten of voor specifieke doelstellingen van het beleid.

Kleine, in de tijd beperkte projecten die inspelen op de actualiteit, kunnen permanent worden ingediend en goedgekeurd.

De Vlaamse Regering kan op geregelde tijdstippen een vormingsaanbod openstellen voor actoren die betrokken zijn bij ontwikkelingseducatie.".

Art. 15. In hetzelfde decreet wordt een artikel 18/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 18/1. Voor een waarborgverlening komen politieke en commerciële risico's in aanmerking.

Valutarisico's komen niet in aanmerking voor een waarborgverlening.

De maximale looptijd van een waarborg bedraagt tien jaar.

De looptijd van een waarborg mag de termijn van de gewaarborgde financiering niet overschrijden.".

Art. 16. In hetzelfde decreet wordt een artikel 18/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 18/2. De Vlaamse Regering bepaalt de erkenningscriteria voor Vlaamse ontwikkelingsfondsen, alsook de procedure voor de toekenning en de intrekking van de erkenning.".

Art. 17. In hetzelfde decreet wordt een artikel 18/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 18/3. De Vlaamse Regering bepaalt:
1° de criteria voor waarborgverlening;
2° de te volgen procedure voor een aanvraag tot waarborgverlening;
3° de minimale en de maximale omvang van de waarborgverlening;
4° de maximale dekkingsgraad en de grootte van de risico's;
5° de premie die Vlaamse ontwikkelingsfondsen moeten betalen voor het verkrijgen van een waarborg ter dekking van de risico's;
6° de lijst van de landen in het Zuiden waar waarborgverlening bij voorkeur wordt toegepast.".

Art. 18. In hetzelfde decreet wordt een artikel 18/4 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 18/4. §1. Er wordt een Waarborgfonds voor de microfinanciering in het Zuiden opgericht, verder "Waarborgfonds Microfinanciering" te noemen.

Overeenkomstig artikel 3 van het decreet van 8 juli 2011 houdende regeling van de begroting, de boekhouding, de toekenning van subsidies en de controle op de aanwending

ervan, en de controle door het Rekenhof, wordt het Waarborgfonds Microfinanciering opgericht als een dienst met afzonderlijk beheer.

§2. De Vlaamse Regering bepaalt de middelen van het Waarborgfonds Microfinanciering.

De middelen van het Waarborgfonds Microfinanciering worden gecumuleerd.

De middelen van het Waarborgfonds Microfinanciering kunnen aangewend worden voor uitgaven die voortvloeien uit de uitwinning van een verleende waarborg en voor alle kosten verbonden aan de werking van het Waarborgfonds Microfinanciering.".

Hoofdstuk 3. Slotbepalingen

Art. 19. De volgende regelingen worden opgeheven:
1° het decreet van 2 april 2004 inzake ontwikkelingseducatie;
2° het decreet van 2 april 2004 betreffende het beleid inzake convenants gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking;
3° het decreet van 2 april 2004 betreffende de microfinanciering in ontwikkelingslanden door middel van waarborgverlening aan ontwikkelingsfondsen.

Art. 20. Dit decreet treedt in werking op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum.